

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 290/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Rudolfom Žiklom, Tichá 18, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 239/2008 a jeho rozsudkom č. k. 38 C 239/2008-257 zo 17. októbra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 74/2015-294 z 11. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 239/2008 a jeho rozsudkom č. k. 38 C 239/2008-257 zo 17. októbra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 74/2015-294 z 11. augusta 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 5. septembra 2008 okresnému súdu žalobu o zaplatenie 248,76 € (7 494 Sk) istiny s príslušenstvom, ktorú okresný súd zaevidoval pod č. k. 19 Ro 2777/2008-59. Na základe odporu podaného odporcom 29. októbra 2008 okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie. Sťažovateľ svoje vyjadrenie zaslal okresnému súdu 19. novembra 2008. Okresný súd uznesením č. k. 38 C 239/2008 rozhodol, že ide o drobný spor s možnosťou rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, a následne vyzval sťažovateľa, aby sa k tomu v lehote 15 dní písomne vyjadril. Vzhľadom na to, že s tým sťažovateľ nesúhlasil, okresný súd ho vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý uhradil. V predmetnej veci okresný súd nariadil pojednávanie na 19. marec 2009, ktoré bolo odročené na 7. apríl 2009. Ďalšie pojednávania boli nariadené na 24. september 2009 a 11. január 2010. Dňa 11. januára 2010 okresný súd rozsudkom č. k. 38 C 239/2008-153 žalobný návrh sťažovateľa zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 38 C 239/2008-153 z 11. januára 2010 sťažovateľ podal 11. februára 2010 odvolanie. Okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý uhradil 5. marca 2010.

Keďže od podania odvolania uplynulo 24 mesiacov (a celkovo od podania žaloby z 5. septembra 2008 uplynulo 40 mesiacov), sťažovateľ podal 17. januára 2012 krajskému súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Krajský súd prípisom zo 6. februára 2012 uznal prietahy v predmetnom konaní a prisľúbil ukončenie odvolacieho konania v priebehu 1. štvrtroka 2012. Sťažovateľ následne 2. marca 2012 podal ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd uznesením

č. k. III. ÚS 123/2012-9 z 28. marca 2012 sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože dĺžka odvolacieho konania (dva roky) nemala podľa ústavného súdu takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa. Podľa sťažovateľa však nešlo o „*odvolacie konanie*“, ale o nečinnosť zo strany krajského súdu.

Krajský súd následne určil termín pojednávania na 4. október 2012 (čo predstavovalo podľa sťažovateľa už 33 mesiacov nečinnosti od podania odvolania a celkove 49 mesiacov od podania žaloby). Pojednávanie bolo pre neprítomnosť právneho zástupcu žalovaného odročené na 31. január 2013, keď krajský súd uznesením č. k. 4 Co 82/2010-201 rozsudok okresného súdu č. k. 38 C 239/2008-153 z 11. januára 2010 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ uvádza, že predmetná vec bola tak po 4 a pol roku od podania žaloby vrátená späť na úplný začiatok. Okresný súd po vrátení veci nariadil pojednávanie až na 11. október 2013. Ďalšie termíny pojednávania okresný súd určil na 29. január 2014 a 17. október 2014. Dňa 15. októbra 2014 sťažovateľ okresnému súdu navrhol pripustiť zmenu žaloby rozšírením o príslušenstvo k žalovanej sume, t. j. aby zaviazal žalovaného na zaplatenie 248,76 € spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 9,25 % ročne od 1. júla 2008 do zaplatenia. Na pojednávaní uskutočnenom 17. októbra 2014 rozsudkom okresný súd pripustil zmenu návrhu sťažovateľa, žalobu sťažovateľa zamietol a zároveň ho zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania v sume 16,50 €, ako aj trovy právneho zastúpenia v sume 450,69 €. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal 4. decembra 2014 odvolanie. Krajský súd rozsudkom z 11. augusta 2015 rozsudok okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21. septembra 2015. Sťažovateľ uvádza, že celková dĺžka konania dosiahla 7 rokov, a to aj napriek tomu, že okresný súd predmetnú vec najskôr označil ako drobný spor.

Sťažovateľ namieta, že predmetné konanie o „*drobnom spore*“ trvalo neprimerane dlho, čoho následkom je, že toto konanie možno podľa neho označiť ako nespravodlivé súdne konanie, čo je v rozpore s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ uvádza, že „predmetom tohto súdneho sporu je vrátenie nesprávne vyúčtovaných zálohových platieb žalobcu za zúčtovacie obdobie roku 2007 žalovaným, spoločnosťou [REDACTED]. (ďalej len „žalovaný“, pozn.) na základe riadne uzavretej Zmluvy o výkone správy č. 36 – 1/2000 zo dňa 22. 5. 2000“. Okresný súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku *vecnej pasívnej legitímácie*, pričom konštatoval neexistenciu zmluvného vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy. Okresný súd podľa sťažovateľa vynaložil všetku snahu presvedčiť ho, že svoje zálohové platby uskutočňoval na základe mandátnej zmluvy č. 36/99 z 28. decembra 1999 medzi Spoločenstvom vlastníkov bytov [REDACTED] a žalovaným, a odmietol prijať skutočnosť, že medzi Spoločenstvom vlastníkov bytov [REDACTED] a sťažovateľom dodnes neexistuje platne uzatvorená zmluva o spoločenstve (ďalej len „zmluva“). Zmluvu mal podľa sťažovateľa uzatvoriť vlastník domu s každým novým vlastníkom bytu a nebytového priestoru v dome. Až takto uzavretá písomná zmluva je podľa sťažovateľa záväzná pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Túto faktickú skutočnosť mal konštatovať okresný súd aj v inom súdnom konaní (č. k. 17 C 855/97-64 zo 4. februára 1998, s. 95 súdneho spisu sp. zn. 38 C 239/2008, pozn. sťažovateľa). Sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, podľa ktorého chýbajúce dva jeho podpisy na písomnej zmluve o spoločenstve nie sú prekážkou toho, aby sťažovateľovi nevznikol zmluvný vzťah na základe tejto zmluvy, keďže o tom rozhodla väčšina, ani s tým, že aj mandátna zmluva je pre neho záväzná. Sťažovateľ zastáva názor, že on zálohové platby uhrádzal na základe riadne uzatvorenej a oboma stranami potvrdenej zmluvy o výkone správy č. 36 – 1/2000, uzatvorenej so žalovaným 22. mája 2000.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že v odvolaní zdôrazňoval, že v prípade bezdôvodného obohatenia ide o objektívnu zodpovednosť podľa § 451 Občianskeho zákonníka, ku ktorému môže dôjsť aj plnením z neplatného právneho úkonu. Krajský súd v senáte [REDACTED] sa v otázke bezdôvodného obohatenia stotožnil so sťažovateľom, rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Z pokynu krajského súdu vyplývalo zodpovedanie otázky, komu sa plnilo, resp. komu patril účet, na ktorý sa plnilo zo strany sťažovateľa, teda kto skutočne získal bezdôvodné obohatenie.

Sťažovateľ namieta, že v ďalšom konaní bolo jednoznačne preukázané viacerými listinnými dôkazmi, že v žalovanom období účet, na ktorý plnil, patril žalovanému a Spoločenstvo vlastníkov bytov [REDAKOVANÉ] k tomuto účtu nemalo žiadny prístup a dispozičné právo. V konaní tiež bolo preukázané, že Spoločenstvo vlastníkov bytov [REDAKOVANÉ] má svoj vlastný účet s dispozičným právom žalovaného až od 4. marca 2010 (resp. 3. februára 2010, pozn.). To znamená, že zálohové plnenia na vlastný účet Spoločenstva vlastníkov bytov [REDAKOVANÉ] (s dispozičným právom žalovaného) začali až od tohto dátumu. Okresný súd podľa sťažovateľa ani neskúmal „*osud peňazí, ktoré žalovaný vyúčtoval žalobcovi navyše a teda ani nezistil, kto sa na úkor žalobcu v konečnom dôsledku obohatil*“. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd nerešpektoval právny názor krajského súdu v ďalšom konaní a porušil základné právo na spravodlivé prejednanie jeho súdnej veci podľa čl. 6 dohovoru, pretože zamietol žalobu uplatnením pravej retroaktivity. Sťažovateľ opäť podal odvolanie, v ktorom uviedol svoje výhrady a zároveň žiadal, keďže podľa neho šlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, aby „*v prípade, že odvolací súd potvrdí rozsudok prvého stupňa, odvolací súd vysloví vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie zásadného významu*“. Krajský súd v senáte s [REDAKOVANÉ] napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil, k námietke retroaktivity sa nevyjadril a možnosť dovolania zamietol.

Podľa sťažovateľa krajský súd potvrdil porušenie nielen jeho práva na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to tým, že zamietol ním požadovanú možnosť dovolania. Podľa sťažovateľa až Najvyšší súd Slovenskej republiky bol kompetentný posúdiť, či pri sedemročnom skúmaní vecnej pasívnej legitímácie išlo o rozhodnutie závažného významu alebo nie. K meritu veci sa podľa sťažovateľa okresný súd ani nedostal ani po dvoch odvolacích konaniach a sedem rokov trvania tohto súdneho procesu. Domnieva sa, že ak by druhé odvolacie konanie viedol tiež senát [REDAKOVANÉ], dosiahol by omnoho lepší výsledok, teda nárok na vrátenie nielen žalovanej sumy, ale všetkého, čo žalovaný v zmysle neplatnej zmluvy dostal, tak ako to ustanovuje § 457 Občianskeho zákonníka.

Podľa sťažovateľa postupom okresného súdu a krajského súdu a ich rozhodnutiami bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje prijať sťažnosť po predbežnom prerokovaní na ďalšie konanie a vydať tento nález:

„1/ *Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 239/2008 Rozsudkom č. 38 C 239/2008-257 zo dňa 17. 10. 2014 Okresného súdu Košice I v spojení s Rozsudkom č. 5 Co 74/2015-294 zo dňa 11. 8. 2015 Krajského súdu v Košiciach porušené bolo.*

2/ *Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Rozsudkom č. 5 Co 74/2015-294 zo dňa 11.8.2015 porušené bolo.*

3/ *Rozsudok Krajského súdu č. 5 Co 74/2015-294 zo dňa 11.8.2015 ako aj Rozsudok Okresného súdu č. 38 C 239/2008-257 zo dňa 17. 10. 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*

4/ *Porušitelia práva sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi (žalobcovi) trovy konania.*

5/ *Sťažovateľovi, [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 35 000 EUR, slovom tridsaťpäťtisíc EUR, ktoré sú mu porušitelia práva povinní vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 239/2008, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv sťažovateľa došlo jednak tým, že predmetné konanie trvalo neprimerane dlho, a tiež tým, že tak okresný súd, ako aj krajský súd nerozhodli podľa predstáv sťažovateľa. Krajský súd sa podľa sťažovateľa dopustil porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj tým, že nepripustil dovolanie v predmetnej veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v predmetnom konaní ústavný súd uvádza, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd ochranu tomuto základnému právu poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, II. ÚS 175/2015). Ak v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd s'ťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej s'ťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03).

Z obsahu s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľ namieta porušenie označeného práva v čase, keď konanie v predmetnej veci už bolo právoplatne skončené. Predmetné konanie bolo právoplatne skončené 21. septembra 2015, pričom s'ťažnosť bola ústavnému

súdu doručená až 19. novembra 2015. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v označenom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

2.1 Sťažovateľ v sťažnosti tiež namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy konštantne uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľ riadne využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v odvolacom konaní krajský súd. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2.2 Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a z jej príloh zistil, že predmetom sporu bolo rozhodovanie o žalobe o zaplatenie sumy 248,76 € s príslušenstvom; po pripustení zmeny žaloby sa predmet sporu rozšíril aj o úroky z omeškania zo sumy 248,76 € vo výške 9,25 % ročne od 1. júla 2008 do zaplatenia. Okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol, a zároveň ho zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania v sume 16,50 € a trovy právneho zastúpenia v sume 450,69 €. Krajský súd na podklade sťažovateľom podaného odvolania rozsudok okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd k návrhu sťažovateľa na pripustenie dovolania uviedol, že v predmetnom spore riešená právna otázka nie je po právnej stránke otázkou zásadného významu, pre ktorú by bolo potrebné pripustiť dovolanie.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (napr. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 717/2013). Ak potom Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (IV. ÚS 431/2012).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v konaní pred ústavným súdom vo vzťahu k zaplateniu pohľadávky s príslušenstvom, ktorej výška je zjavne bagateľná, teda ide o vec nižšej významnosti. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016